

HỘI ÁI HỮU BIÊN-HOÀ

Website: <https://www.bienhoatx.com>

Email liên lạc: datlam1951@yahoo.com

Hội Ái Hữu Biên-Hoà hân hạnh giới thiệu đến quý vị truyện ngắn: **Thời Nhiều Nhung** của thân hữu **Hồ Thị Đạm**. Hội chân thành cảm tạ tác giả. Kính mời. **Trân trọng**.

THỜI NHIỀU NHUNG

Sau ngày 30-4-1975, ngày mà đất nước được gọi là “hoà bình”, tôi cũng như bao người vợ của những quân nhân chế độ cũ ở miền Nam Việt-Nam, sống trong hoàn cảnh thật là lo âu, bất an, khi tiễn chồng đi vào trại tập trung “Học Tập Cải Tạo”.

Lúc giao thời có nhiều giáo viên bỏ việc hoặc phải đi “cải tạo” nên chánh quyền cần giáo viên, do đó một số bạn bè và tôi được

tiếp tục dạy học.

Sau một thời gian ngắn, sự an tâm tạm bợ không còn, khi tôi nhận thấy đồng lương quá khiêm nhường, chỉ đủ nuôi một cá nhân tôi thôi. Tôi không biết phải xoay trở như thế nào để đủ tiền nuôi gia đình. Lúc bấy giờ, đứa con trai lớn nhất của tôi được 15 tuổi, đứa bé nhất vừa tròn năm tuổi, và tôi mang thai được khoảng hai tháng.

Năm năm trước, chúng tôi có một cửa hàng bán thuốc thú y và thức ăn gia súc. Sau ngày 30-4-1975, nhà nước mới phổ biến sâu rộng chính sách “kinh tế tập trung”, nên tiệm của chúng tôi phải trả môn bài, không được buôn bán nữa. Nhờ việc làm ăn chất phác, thật thà lúc trước, nên tôi có nhiều khách hàng quen, tôi nghĩ khách hàng sẽ vui lòng mua giúp tôi, mặc dù tôi không còn môn bài buôn bán và không còn treo bảng hiệu nữa. Tuy nhiên, với cương vị là một giáo viên, đã từng dạy học sinh phải tuân theo pháp luật của nhà nước, mà mình lại đi buôn bán chui, là mình làm ngược lại những gì mình đã dạy cho học trò. Tôi suy tính mãi, nhưng không còn cách nào khác để duy trì cuộc sống cho năm đứa con. Ngoài ra, tôi còn phải cung cấp nhu cầu cần thiết cho chồng tôi, người đang ở trong trại tập trung cải tạo. Bán chui là một việc nguy hiểm vì nhà nước có thể tịch thu hàng hoá bất cứ lúc nào và bất cứ nơi nào. Do đó, việc đi mua hàng cho cửa tiệm của tôi là cả một vấn đề khó khăn.

Trước kia mỗi lần mua hàng, tôi chỉ cần nhờ xe vận tải, chở mỗi chuyến xe “thức ăn gia súc” là mười tấn, và thêm vào một số thuốc trị bệnh cho gia cầm và khi đi qua các trạm kiểm soát, tôi chỉ cần trình hoá đơn là xong. Còn bây giờ, tôi không được phép mua hàng ở hãng mà phải mua chui, mua lén ở những chỗ bán chui và trọng tải không quá hai trăm ký lô, tuy ít nhưng thật là vất vả.

Tôi đi dạy một tuần sáu ngày, tôi chỉ đi mua hàng vào ngày Chúa Nhật. Mỗi lần đi mua hàng tôi cố gắng thức dậy thật sớm để đi

chuyến xe thứ nhất hầu về kịp trong ngày, vì những điểm bán thuốc nằm rải rác trong thành phố hoặc ở ven đô thành, nên tôi cần có thì giờ nhiều mới mua đủ mặt hàng. Từ địa điểm này đến địa điểm khác khá xa, tôi phải dùng xe xích-lô hoặc xe buýt để chở mấy giỏ thuốc gia súc. Ngồi trên xe mà lòng nơm nớp lo sợ công an, hay quản lý thị trường gọi ngừng xe lại xét hỏi. Nếu họ bắt gặp hàng lậu thì sẽ bị tịch thu toàn bộ! Lúc bấy giờ đồ gì mà không lậu? Chỉ cần năm ký gạo đem đi đường, dù gạo đem đi làm lương thực để nuôi thân nhân đang nằm bệnh viện, cũng bị tịch thu! Ở điểm cuối cùng, hàng hoá khá nhiều, tôi nhờ chú “xe lam” chở hàng ra bên xe Bà Quẹo để về nhà.

Mặc dù phải đến nhiều nơi để mua hàng, nhưng tôi cố tranh thủ đi nhanh nhẹn, hầu khi chuyển hàng ra bên xe không quá ba giờ chiều để có thể về nhà với các con tôi càng sớm càng tốt.

Có một lần, như thường lệ, chiếc “xe lam” chở hàng tôi đến bên xe đò, lúc đó khoảng ba giờ chiều. Tôi ngạc nhiên quá, bên xe hoàn toàn vắng vẻ, không một chiếc xe đò nào đậu tại bên. Tôi không biết việc gì đã xảy ra, vì đến sáu giờ mới hết xe mà! Tôi hỏi người bán hàng rong quen, bà bảo: “Xe đò đã bị trưng dụng đưa tân binh nghĩa vụ rồi, muốn về Tây-Ninh, chị ra đón xe vận tải mà về.” Tôi biết điều này, ở tỉnh tôi mỗi ngày có nhiều xe vận tải chở mía, củ mì đem đi lục tỉnh bán, hoặc giao cho các hãng xưởng ở ven đô thành. Khi về, nếu xe không chở hàng, thì tài xế chở “khách lỗ đường” để cố thêm tiền.

Tôi yêu cầu ông tài xế xe lam cho xuống hàng hoá của tôi bên lề đường, tôi sẽ đón xe như những hành khách khác. Có rất đông người đứng thành hàng dài dọc bên lề đường. Tôi nghĩ họ đứng đón xe từ lâu rồi. Thỉnh thoảng có xe vận tải trống ngừng lại, nhanh chân, hành khách thi nhau lên xe, chẳng mấy chốc xe đầy. Vì hàng hoá công kênh nên tôi không thể lên xe được!

Tôi đợi ở đó khoảng ba tiếng đồng hồ, đã có mấy chiếc xe vận tải chở khách về, nhưng tôi vẫn là con số thặng dư. Lúc bấy giờ trời bắt đầu tối, đường phố trở nên vắng vẻ, các cửa tiệm bên kia đường đã đóng cửa. Sau lưng tôi là mặt hậu của phi trường Tân-Sơn Nhất, nên không có nhà cửa, hoàn toàn bao trùm một màu đen đáng sợ. Tôi bắt đầu lo lắng, sợ kẻ bắt lương có thể đến làm hại tôi để cướp hàng hoá. Tôi muốn chở hàng quay lại thành phố, ngủ nhờ nhà bà chị qua đêm, nhưng muộn mất rồi! Giờ này đâu còn chiếc “xe lam” nào đi qua để chở giúp, tôi đành đứng ở đó chờ xe vận tải khác vậy!

Để được yên lòng đôi chút, tôi vội vàng đặt ba giỏ thuốc vào giữa và kéo mấy bao thức ăn gia súc để xung quanh. Tôi còn cẩn thận đặt một bao thức ăn gia súc trên cùng để giấu các giỏ thuốc.

Tôi ngồi trên đồng hàng hoá hậu bảo vệ hàng và cũng để nghỉ chân. Rồi tôi nhớ lại những tin tức đăng trên báo mấy tuần trước, có kẻ bắt lương đã giết người, để xác nạn nhân vào bao bố, và công an đã thấy bao xác người trong cầu tiêu công cộng của bên xe này. Nhớ đến đây tôi sợ hãi vô cùng.

Đường phố vắng tanh, trời tối đen như mực, lạc lõng một mình bên lề đường trông đêm vắng, nỗi sợ của tôi thật kinh hoàng, tôi không sợ ma quỷ mà sợ con người. Dù là một lá cây hay một cành khô nhỏ rơi, tôi cũng giật mình liếc mắt ngó quanh!

Càng về khuya, xe đi trên đường càng ít. Tôi đón xe vận tải với niềm hy vọng mong manh. Tôi cố chăm chú đón xe, không bỏ sót chiếc nào. Ban đêm, tôi không phân biệt được các loại xe, nên khi thấy bóng đèn pha là tôi vội đưa tay đón ngay. Đón mãi không có chiếc vận tải nào, tôi thất vọng ê chề và lòng hướng về các con tôi. Tôi không biết chúng nó ngủ chưa hay còn đang thức mong mẹ về. Chưa bao giờ tôi xa chúng nó đêm nào, tôi nghĩ đại, nếu có kẻ nào đến làm hại tôi, thì các con tôi sẽ sống như thế nào? Càng nghĩ, nỗi sợ hãi càng tăng gấp bội, tôi bối rối vô cùng và

lòng đau quặn thắt! Tôi nghĩ nếu không đón được xe, chắc tôi đành phải ngồi ở đây, chờ đến sáng hôm sau về chuyến xe thứ nhất. Thời gian chờ đợi thật bồn chồn, căng thẳng, tôi cảm thấy thời gian qua chậm chạp biết bao!

Gió bắt đầu thổi mạnh, tiếng sấm chớp vang dội trên bầu trời âm u như đe dọa người lữ đường cô lẻ! Rồi lác đác vài giọt mưa rơi trên nón lá, tôi nhanh nhẹn rút chiếc áo mưa ra để đây đóng hàng hoá, không nghĩ đến bản thân mình, mà tôi chỉ lo bảo vệ số thuốc men và thức ăn gia súc, vì nếu để hàng hoá ướt sẽ bị hư, không bán được, như vậy mất vốn liếng, mất cả nguồn sống của cả gia đình! Lo sợ quá tôi không biết tính sao. Mưa càng lúc càng lớn, cái nón lá không đủ che thân, những giọt mưa thi nhau va vào người tôi tứ phía! Không chống chọi được với những giọt mưa nặng hạt, mưa rơi xối xả như dòng thác đổ, tôi chỉ biết co rúm thân người lại chơ đờ lạnh. Ngồi trong mưa đã khổ, nhưng trăn trở lo sợ càng làm cho tôi khổ hơn. Độ một giờ sau mưa bắt đầu tạnh, tôi lạnh run với bộ đồ ướt và những cơn gió lạnh tạt vào người.

Cuối cùng, may mắn quá, có chiếc xe vận tải ngừng. Bác tài xế vui lòng chở giúp tôi về nhà. Có thể ví bác tài như ông “Tiên giáng thế” để cứu giúp tôi. Trong lòng tôi luôn nhớ ơn bác. Xe này mui trần, ở phía trước xe, chỉ có hai chỗ ngồi dành cho bác tài và chú lơ xe. Phía sau xe, không có chiếc băng nào trên xe, tôi đành đứng trên sàn xe, hai tay nắm chặt thành xe đi suốt cả đoạn đường một trăm cây số ngàn! Tôi suýt ngã mấy lần vì xe qua những “ổ gà” rải rác trên mặt đường.

Đi được khoảng một tiếng đồng hồ thì quần áo tôi bắt đầu khô, tôi cảm thấy bớt lạnh và thoải mái hơn. Tôi mừng thầm vì quần áo tôi khô là tôi đã xoá được tang chứng rằng mình đã bị mắc mưa và các con tôi sẽ không biết tôi đã trải qua cơn lạnh buốt trên đường về nhà.

Sau chuyến đi buôn hàng vất vả này, tôi bị sốt cả ngày nhưng tôi thấy rất sung sướng vì Thượng-Đế đã cứu giúp tôi được an toàn về sum họp với các con. Tôi ước ao các con tôi lúc nào cũng vui vẻ hồn nhiên, nên tôi không bao giờ kể cho chúng nghe những khó khăn tôi gặp phải, do đó chúng nó cũng không biết gì về đêm kinh hoàng của tôi ở bến xe Bà Queo.

Hồ Thị Đậm